

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 31 maja 2017 r., wydanym w sprawie z powództwa (...) Banku (...) Spółki Akcyjnej w W. przeciwko P. K. (1) o zapłatę, Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi utrzymał w mocy nakaz zapłaty z dnia 13 stycznia 2016 r., mocą którego zasądzono od pozwanego na rzecz powoda kwotę 22.149,38 zł z umownymi odsetkami naliczanymi od kwoty 18.340,72 zł w okresie od dnia 8 grudnia 2015 r. do dnia zapłaty według stopy procentowej równej czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego w stosunku rocznym oraz kwotę 277,00 zł tytułem zwrotu opłaty sądowej i kwotę 17,00 zł tytułem zwrotu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, nie obciążył pozwanego obowiązkiem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego oraz przyznał i nakazał wypłacić ze Skarbu Państwa na rzecz pełnomocnika pozwanego zwrot kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

Sąd I instancji ustalił, że w dniu 30 kwietnia 2013 r. strony zawarły umowę pożyczki kwoty 18.617,02 zł, przy czym pozwany zobowiązał się zapłacić kwotę 1.117,02 zł tytułem prowizji. Pożyczka została oprocentowana według zmiennej stopy procentowej wynoszącej w dniu zawarcia umowy 18,99 %, a wpłacane przez pożyczkobiorcę kwoty miały być zaliczane w pierwszej kolejności na koszty postępowania sądowego, prowizje i opłaty, następnie na odsetki od zadłużenia przeterminowanego, odsetki zaległe, przeterminowane zadłużenie z tytułu pożyczki, odsetki bieżące i zadłużenie z tytułu pożyczki. Raty niespłacone w całości lub w części w umówionych terminach stawały się od dnia następnego zadłużeniem przeterminowanym i wymagalnym, zaś pożyczkodawca zyskiwał uprawnienie do naliczania od niego odsetek według zmiennej stopy procentowej równej czterokrotności wysokości stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego. Pozwany nie regulował terminowo swoich zobowiązań (ostatniej wpłaty dokonał na początku 2015 r.), a wobec tego pismem z dnia 21 stycznia 2014 r. powód wezwał P. K. (1) do zapłaty zadłużenia w kwocie 823,76 zł, oświadczając jednocześnie, że w przypadku niedokonania zapłaty w terminie 7 dni wypowiedzi umowę z upływem tego terminu i wzywa do uiszczenia całego zadłużenia w kwocie 18.944,42 zł; pismo zostało doręczone w dniu 10 lutego 2014 r. Pismem z dnia 5 czerwca 2014 r. pozwany zobowiązał się do spłaty części zadłużenia do końca czerwca, a w ugodzie z dnia 18 czerwca 2014 r. określono nowe warunki spłaty zadłużenia wraz z nowym harmonogramem, przy czym P. K. (1) uznał całość zadłużenia w kwocie 20.414,21 zł, na którą składały się: należność główna w kwocie 18.340,72 zł oraz skapitalizowane odsetki i koszty. W kolejnych pismach kierowanych do banku pozwany usprawiedliwiał niewywiązywanie się z przyjętych zobowiązań, zaś w dniu 17 grudnia 2014 r. strony podpisały aneks do ugody określający po raz kolejny nowe warunki spłaty długu, a pozwany ponownie uznał całość zadłużenia. Ponieważ P. K. (1) nadal nie wypełniał warunków ugody, powód wypowiedział je pismem z dnia 30 marca 2015 r. i wezwał pozwanego do zapłaty wymagalnego zadłużenia w kwocie 3.105,75 zł w terminie 7 dni od dnia odebrania wezwania z zastrzeżeniem, że w razie niedokonania zapłaty wymagalny stanie się cały dług w kwocie 19.059,06 zł; pismo doręczono kredytobiorcy w dniu 22 kwietnia 2015 r. Kolejnym pismem, doręczonym w dniu 1 lipca 2015 r., wezwano pozwanego do zapłaty kwoty 21.340,37 zł w terminie 7 dni od odebrania wezwania.

Sąd meriti ustalił ponadto, że powód przedstawił szczegółowe rozliczenie należności kredytowych pozwanego, historię operacji na jego koncie kredytowym oraz zestawienie operacji za okres od 30 kwietnia 2013 r. do dnia 16 czerwca 2016 r., a także doprecyzował, że naliczał odsetki zgodnie z postanowieniami ugody, czyli według stopy procentowej stanowiącej połowę obowiązującej w banku zmiennej stopy procentowej dla kredytów przeterminowanych stanowiącej czterokrotność stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego, zaś od zadłużenia przeterminowanego w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego. Za nieprzydatny do ustalenia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy uznano wnioskowany przez pozwanego dowód z opinii biegłego z zakresu księgowości, który miałby wyliczyć odsetki od zadłużenia według zmiennej stopy procentowej z uwzględnieniem dokonanych wpłat, gdyż w ocenie Sądu powód szczegółowo wykazał, w jaki sposób naliczano odsetki, a po zawarciu ugody pożyczkobiorca nie dokonał już jakichkolwiek wpłat; zdaniem Sądu, ten wniosek dowodowy zmierzał jedynie do przedłużenia postępowania i w związku z tym podlegał oddaleniu.

Sąd Rejonowy wskazał na art. 720 § 1 k.c. jako podstawę prawną dochodzonego roszczenia i podkreślił, że powód przedstawił całą dokumentację związaną z umową wraz z wyciągiem z ksiąg bankowych i wyczerpująco wyjaśnił, w

jaki sposób naliczał odsetki, zaś pozwany nie kwestionował istnienia zobowiązania, a jedynie zgłaszał wątpliwości co do sposobu naliczania odsetek i wysokości pozostałego do spłaty zobowiązania. Sąd zauważył jednak, że w ugodzie i aneksie P. K. (1) uznał wysokość zadłużenia, akceptując wówczas zarówno sposób naliczania odsetek, jak i zaliczania wpłat na poczet zobowiązania, a naliczanie odsetek dwutorowo nie oznacza jednak, że są one określane nieprawidłowo. W tej sytuacji Sąd uznał roszczenia za udowodnione także co do wysokości i na podstawie art. 496 k.p.c. utrzymał w mocy wydany wcześniej nakaz zapłaty, nie obciążając pozwanego w myśl art. 102 k.p.c. obowiązkiem zwrotu kosztów procesu z uwagi na jego niekorzystny status majątkowy i złą sytuację zdrowotną.

Apelację od tego wyroku złożył pozwany, zaskarżając go w części utrzymującej w mocy nakaz zapłaty i domagając się jego zmiany poprzez oddalenie powództwa, a także przyznania reprezentującemu go z urzędu pełnomocnikowi zwrotu kosztów udzielonej pomocy prawnej. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucono naruszenie:

- art. 217 § 1 k.p.c. w związku z art. 227 k.p.c. i art. 278 k.p.c. poprzez bezpodstawne oddalenie wniosku pozwanego o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego ds. księgowości na okoliczność wyliczenia należnych powodowi odsetek z uwzględnieniem wpłat dokonanych przez pozwanego;
- art. 58 § 2 k.c. w związku z art. 5 k.c. poprzez zaniechanie uznania, że § 9 umowy pożyczki z dnia 30 kwietnia 2013 r. w zakresie, w jakim zastrzega odsetki od zadłużenia przeterminowanego, oraz zasady spłaty pożyczki w przypadku postawienia jej w stan wymagalności nie są sprzeczne z zasadami współżycia społecznego, a zatem nie są nieważne, podczas gdy prawidłowa wykładnia tych przepisów w kontekście przywołanych postanowień umownych powinna prowadzić do uznania umowy w tej części za nieważną;
- art. 65 § 2 k.c. poprzez uznanie, że dopuszczalne jest oparcie się o dosłowne brzmienie umowy w miejsce zbadania zgodnego zamiaru jej stron i celu tej umowy, a w konsekwencji dokonanie niewłaściwej wykładni oświadczeń woli stron składających się na umowę pożyczki z dnia 30 kwietnia 2013 r. poprzez uznanie, że wypowiedzenie tej umowy przez powoda nie niweczyło skutków zawarcia umowy dotyczących możliwości naliczania przez powoda odsetek, o których mowa w § 9 umowy, a w konsekwencji ugody z dnia 18 czerwca 2014 r. i aneksu do niej z dnia 17 grudnia 2014 r.

Skarżący domagał się także rozpoznania w trybie art. 380 k.p.c. niezaskarżalnego postanowienia Sądu I instancji oddalającego wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu księgowości ze znajomością zagadnień z zakresu prawa bankowego na okoliczność wyliczenia odsetek od zadłużenia, w tym odsetek maksymalnych, i – w konsekwencji rozpoznania tego postanowienia – o dopuszczenie wnioskowanego dowodu.

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o jej oddalenie i zasądzenie od skarżącego na jego rzecz zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna. Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił stan faktyczny sprawy, a wobec tego nie ma przeszkód, by zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku ustalenia Sąd II instancji przyjął za własne. Jak zostanie wyjaśnione poniżej, zarzut apelacyjny dotyczący decyzji procesowych podejmowanych w toku postępowania dowodowego i zmierzający do przekonania Sądu o konieczności uzupełnienia materiału dowodowego poprzez przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego okazał się chybiony.

Wskazać trzeba, że skarżący w niezbyt spójnej argumentacji zawartej w złożonym środku zaskarżenia kwestionuje zasadniczo sposób naliczania odsetek, twierdząc, że powód naruszył prawo, gdyż w okresie obowiązywania umowy pożyczki i ugody naliczał zarówno odsetki bieżące, jak również odsetki według stopy ustalonej dla należności przeterminowanych od rat niespłaconych. Zdaniem apelującego, bank po wypowiedzeniu umowy – pomimo dwukrotnego uznania zadłużenia w kwocie będącej wynikiem błędnych wyliczeń – naliczał nadal odsetki karne według stopy procentowej równej czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP od łącznej kwoty zadłużenia, co w przekonaniu P. K. (2) było niezasadne. Pozwany zapomina jednak, że łączący strony procesu stosunek prawny

wynikający z umowy pożyczki został – w zakresie określenia warunków spłaty zadłużenia – zmodyfikowany poprzez zawarcie umowy ugody zmienionej następnie aneksem. W ugodzie tej pożyczkodawca i pożyczkobiorca poczynili sobie wzajemne ustępstwa polegające z jednej strony na uznaniu przez dłużnika aktualnej wysokości zadłużenia, a z drugiej na rozłożeniu przez wierzyciela wymagalnej już należności na raty. W ramach aneksu do ugody P. K. (1) uznał swój dług z tytułu zwrotu kapitału pożyczki w kwocie 18.340,72 zł i z tytułu odsetek w kwocie 2.288,85 zł. Odnosić należy w tym miejscu, że skarżący nie powołuje się na nieważność czy nieskuteczność ugody, ani też nie uchylił się w inny sposób od skutków prawnych jej zawarcia – a tym bardziej nie wykazuje okoliczności, które mogłyby o tym świadczyć – wobec czego przyjmując trzeba, że określone tam warunki spłaty zadłużenia pozostają w mocy. Również należność z tytułu zwrotu kapitału nie jest przez niego negowana w apelacji i rzeczywiście ustalenie prawidłowego wyliczenia jej wysokości wymaga dokonania prostej operacji matematycznej i odjęcia od pożyczonej kwoty 18.617,02 zł trzech wpłat dokonanych na poczet spłaty tej należności wykazanych w złożonej przez powoda i niekwestionowanej przez pozwanego historii operacji na kontrakcie kredytowym (18.617,02 zł – 82,80 zł – 98,62 zł – 94,88 zł = 18.340,72 zł). Skarżący ma natomiast zastrzeżenia co do dochodzonej przez bank należności z tytułu odsetek, na którą składa się wskazana w aneksie do ugody i uznana przez niego wówczas suma 2.288,85 zł oraz odsetki należne za korzystanie z kapitału do dnia wypowiedzenia aneksu do ugody i dalsze odsetki naliczane od kwoty kapitału od dnia 23 maja 2015 r. do dnia 7 grudnia 2015 r. według stopy procentowej dla zadłużenia przeterminowanego określonej postanowieniami aneksu.

Wobec faktu uznania przez P. K. (1) w aneksie do ugody wysokości długu z tytułu odsetek, to bez wątpienia na nim spoczywa ciężar powołania twierdzeń faktycznych, z których wynikałoby, że rozmiar tego długu był w dniu 17 grudnia 2014 r. niższy niż 2.288,85 zł, a następnie wykazania prawdziwości tych twierdzeń określonymi dowodami. Bez wątpienia nie jest wystarczającą podstawą do uwzględnienia składanych wniosków dowodowych wyłącznie gołosłowne i nieuzasadnione twierdzeniami faktycznymi zakwestionowanie wysokości długu, gdyż dowody przeprowadzane są w postępowaniu cywilnym dla poparcia określonych twierdzeń strony o konkretnych okolicznościach, nie zaś w celu zweryfikowania nieopartych na faktach wątpliwości pożyczkobiorcy co do rzeczywistej wysokości należności, którą zdecydował się uprzednio uznać w ramach zawieranej z wierzycielem ugody. Strona może wnioskować o to, by Sąd w ramach dowodu z opinii biegłego skorzystał z posiadanych przez niego wiadomości specjalnych w celu wyliczenia faktycznej kwoty należności, jednak – jeśli to na niej spoczywa ciężar dowodowy – uprzednio zobowiązana jest powołać fakty, z których wynikałyby ewentualne nieprawidłowości w dokonywaniu naliczeń zadłużenia i które uzasadniałyby powołanie biegłego w celu obliczenia właściwego rozmiaru jej zobowiązania.

W ocenie Sądu II instancji skarżący takich twierdzeń faktycznych nie powołał ani w toku postępowania pierwszoinstancyjnego, ani też w złożonej apelacji. Nie daje jakichkolwiek podstaw do przyjęcia, że wyliczenie kwestionowanego zadłużenia nastąpiło nieprawidłowo, teza, iż odsetki naliczane były dwutorowo, czyli zarówno jako odsetki bieżące, jak i jako odsetki od należności przeterminowanych. Z postanowień umowy pożyczki wynika jasno, że bank miał prawo naliczać zarówno odsetki za korzystanie z kapitału (odsetki bieżące) od rat kredytowych jeszcze niewymagalnych (§ 6 umowy), będące swoistym wynagrodzeniem pożyczkodawcy, jak i odsetki za opóźnienie od zadłużenia już wymagalnego, ale jeszcze niespłaconego (odsetki od należności przeterminowanych (§ 9 ust. 2 umowy); podobne postanowienia zawarte były również w umowie ugody z dnia 18 czerwca 2014 r. i aneksie do niej z dnia 17 grudnia 2014 r. (odpowiednio § 3 ust. 4 i § 9 ugody). Twierdzenie o tym, że bank naliczał odsetki dwutorowo – a więc od rat jeszcze niewymagalnych odsetki bieżące, a od rat wymagalnych i niespłaconych odsetki od należności przeterminowanych – nie wskazuje zatem na zaistnienie jakichkolwiek uchybień przy wyliczaniu kwoty odsetek uznanej w aneksie. Podobnie należy potraktować twierdzenie apelującego o naliczaniu odsetek od należności przeterminowanych po wypowiedzeniu umowy, ponieważ również takie działania wierzyciela były w pełni zgodne z postanowieniami umowy pożyczki – z jej § 13 ust. 1 w związku z § 9 wynika bowiem, że w następnym dniu po upływie terminu wypowiedzenia całość zadłużenia staje się wymagalna i przeterminowana, a bank jest uprawniony pobierać od tego zadłużenia odsetki według stopy równej czterokrotności wysokości stopy kredytu lombardowego NBP. Wynika stąd, że także twierdzenie P. K. (1) o naliczaniu odsetek od należności przeterminowanych według takiej właśnie stopy procentowej również nie daje podstaw, że wyliczona w ten sposób i uznana przez niego należność została określona błędnie.

Nie można także podzielić zawartego w apelacji zarzutu, że postanowienie umowne zawarte w § 9 umowy, określające stopę odsetek od zadłużenia przeterminowanego jako czterokrotność wysokości stopy kredytu lombardowego NBP, jest nieważne z mocy art. 58 § 2 k.c. i art. 5 k.c. jako sprzeczne z zasadami współżycia społecznego. Skarżący nie przedstawił jakiegokolwiek argumentacji na poparcie takiej tezy, a Sąd odwoławczy nie dostrzegł w stanie faktycznym rozpoznawanej sprawy żadnych okoliczności, które uzasadniałyby zastosowanie w sprawie niniejszej powoływanych przepisów, w szczególności uważa, że słuszne w stosunkach między kontrahentami oraz zgodne zarówno z prawem, jak i z zasadami współżycia społecznego, jest obciążenie dłużnika, który nie wywiązuje się terminowo ze swoich zobowiązań pieniężnych, obowiązkiem zapłaty stosownych odsetek za opóźnienie, o ile ich stopa nie przekracza wysokości oprocentowania określonego w art. 481 § 2¹ k.c. Podobnie w żaden sposób nie został uzasadniony zarzut naruszenia art. 65 § 2 k.c. Z jego treści wydaje się wynikać, że autor apelacji zamierza w ten sposób przekonać Sąd odwoławczy, iż zgodnemu zamiarowi stron umowy pożyczki i celowi tej umowy odpowiada taka interpretacja jej postanowień umownych, z której wynikałoby, że wolą stron było w rzeczywistości wykluczenie możliwości naliczania odsetek od należności przeterminowanych po wypowiedzeniu umowy. Jest to teza pozostająca w jaskrawej sprzeczności nie tylko z brzmieniem § 13 ust. 1 umowy pożyczki, gdzie strony zgodnie wskazały, że w następnym dniu po upływie terminu wypowiedzenia całość zadłużenia staje się wymagalna i przeterminowana, a bank jest uprawniony pobierać od tego zadłużenia odsetki według stopy procentowej określonej w § 9, ale także z logiką i doświadczeniem życiowym. Ujmując rzecz najkrócej, skarżącemu nie udało się przekonać Sądu – a przyznać trzeba, że nawet nie podjął w tym kierunku żadnych starań – iż akceptowanym przez bank i uzgodnionym z nim celem umowy pożyczki było pozbawienie pożyczkodawcy prawa do odsetek za opóźnienie od wymagalnego zadłużenia, pomimo wprowadzenia do umowy postanowienia o dokładnie przeciwnej treści.

Reasumując powyższe wywody, przyjąć trzeba, że skarżącemu nie udało się sformułować żadnych twierdzeń faktycznych wskazujących choćby na hipotetyczną ewentualność niezgodności określenia wysokości uznanej przez niego w aneksie do ugody należności odsetkowej z postanowieniami umownymi czy z powszechnie obowiązującymi przepisami prawa, a z zaprezentowanych przez niego wywodów wynika, że nie akceptuje on po prostu treści łączącego strony stosunku prawnego i wynikających z niego własnych zobowiązań. Skoro wszelkie fakty powoływane przez P. K. (1) wskazują na to, że bank naliczał odsetki w myśl wcześniejszych uzgodnień zawartych w umowie pożyczki i późniejszej ugodzie, to nie uzasadnia dopuszczenia dowodu z opinii biegłego samo tylko niezadowolenie pożyczkobiorcy z treści i zakresu własnych zobowiązań umownych. W rezultacie uznać trzeba, że Sąd meriti nie naruszył w sprawie niniejszej przepisów o postępowaniu dowodowym, a Sąd II instancji – po zbadaniu w trybie art. 380 k.p.c. prawidłowości podjętej w postępowaniu pierwszoinstancyjnym decyzji o oddaleniu wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego – uznaje ją za w pełni trafną, jako że twierdzenia i argumentacja strony pozwanej nie dawały uzasadnionych podstaw do skorzystania z wiadomości specjalnych. Wskazać dalej trzeba, że zarzuty i twierdzenia apelacji nie podważają też ustaleń Sądu Rejonowego, iż także pozostała – oprócz uznanej przez pozwanego w aneksie do ugody – część sumy dochodzonej przez powoda tytułem odsetek naliczonych do dnia 7 grudnia 2015 r. w kwocie 1.464,81 zł (3.753,66 zł – 2.288,85 zł = 1.464,81 zł) nie przekracza zakresu rzeczywistych zobowiązań umownych pożyczkobiorcy. Ze złożonego do akt materiału dowodowego wynika, że zawarta przez strony ugoda, zmieniona następnie aneksem, dawała bankowi podstawę prawną do naliczenia należności odsetkowej w tej kwocie. Treść harmonogramu spłat stanowiącego załącznik do tego aneksu wskazuje, że do dnia wypowiedzenia aneksu, tj. do dnia 23 maja 2015 r., przypadają terminy zapłaty odsetek kapitałowych w łącznej kwocie 547,87 zł, po dacie wypowiedzenia natomiast bank miał prawo naliczać odsetki od należności przeterminowanych, w szczególności od niespłaconego kapitału, według stopy procentowej równej czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP, tj. 10 % w stosunku rocznym; odsetki te od kwoty 18.340,72 zł za okres od dnia 23 maja 2015 r. do dnia 7 grudnia 2015 r., a więc za okres 199 dni, wynosiły 999,94 zł (18.340,72 zł x 10 % : 100 % x 199 dni : 365 dni = 999,94 zł). Łącznie zatem wysokość należnych odsetek kapitałowych i karnych należnych na podstawie aneksowanej ugody za okres do dnia 7 grudnia 2015 r. wynosi 1.547,81 zł (547,87 zł + 999,94 zł = 1.547,81 zł), czyli przewyższa dochodzoną należność jeszcze o 103,00 zł. Jednocześnie z przedstawionej przez powoda historii operacji na kontrakcie kredytowym nie wynika, by pożyczkobiorca spłacił jakkolwiek część tego długu; także P. K. (1) nie wykazał, by do takiej spłaty doszło.

Nie do końca zrozumiałe są zawarte w uzasadnieniu apelacji wywody, w ramach których pozwany kwestionuje jakoby wysokość „(...) odsetek kapitałowych, odsetek za opóźnienie i maksymalnych dochodzonych przez powoda (...)”, gdyż argumentacja przedstawiona na ich poparcie ograniczyła się do przytoczenia in extenso treści art. 359 § 2, § 2¹, § 2² i § 2³ k.c. oraz 481 § 2 i § 2¹ k.c. w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 stycznia 2016 r. W ocenie Sądu odwoławczego przepisane treści tych przepisów z Kodeksu cywilnego do uzasadnienia apelacji wydaje się zbędne, ponieważ unormowanie powyższe są Sądowi znane, jeśli natomiast intencją skarżącego było postawienie jakiegokolwiek zarzutu w przedmiocie sprzeczności z nimi zaskarżonego rozstrzygnięcia, to stwierdzić trzeba, że najwyraźniej zapomniał takiego zarzutu sformułować i nie wyjaśnił, na czym, jego zdaniem, miałyby polegać naruszenie tych norm przez Sąd I instancji. Wobec istotnej trudności, jaka w tej sytuacji wiąże się z ustosunkowaniem się przez Sąd odwoławczy do wywodów skarżącego, które nie polegają na postawieniu zaskarżonemu orzeczeniu jakiegokolwiek zarzutu, można tylko wskazać, że ani wysokość odsetek kapitałowych, ani też wysokość odsetek za opóźnienie wskazanych w umowie, ugodzie i aneksie do ugody, nie przekraczała w żadnym momencie ustawowo określonej stawki odsetek maksymalnych czy odsetek maksymalnych za opóźnienie. Nie jest zwłaszcza jasne, z jakich przyczyn autor apelacji kwestionuje zasadność naliczania odsetek za opóźnienie zapłaty należności przeterminowanych według określonej w § 9 aneksu do ugody stopy procentowej równej czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP, jeśli stopa kredytu lombardowego NBP wynosi 2,5 % (a zatem umówione oprocentowanie równe jest 10 % w stosunku rocznym), zaś z przywołanych przez niego art. 481 § 2 i § 2¹ k.c. wynika, iż maksymalna wysokość odsetek za opóźnienie odpowiada dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie – a ta z kolei jest równa sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych – a zatem – jak wskazał sam skarżący – wynosi cztery punkty procentowe więcej, bo 14 %.

Wobec bezzasadności zarzutów podniesionych przez pozwanego w złożonym środku zaskarżenia i prawidłowości rozstrzygnięcia zawartego w wyroku Sądu I instancji apelacja podlega oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c. O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono zgodnie z wynikającą z art. 98 k.p.c. zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, zgodnie z którą przegrywający sprawę P. K. (1) winien zwrócić przeciwnikowi procesowemu poniesione przez niego koszty wynagrodzenia pełnomocnika, obliczone na kwotę 1.800,00 zł w oparciu o § 10 ust. 1 pkt. 1 w związku z § 2 pkt. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r., poz. 1804 ze zm.). Pełnomocnikowi reprezentującemu skarżącego z urzędu przyznano i nakazano wypłacić ze środków Skarbu Państwa wynagrodzenie za udzieloną pomoc prawną w kwocie 1.476,00 zł, obliczone w myśl § 16 ust. 1 pkt. 1 w związku z § 8 pkt. 5 i § 4 ust. 1 i 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz. U. z 2016 r., poz. 1715 ze zm.).